

Qui no coneix... Lluís-Vidal Sixto, el sindicalista que us acompanya

PEL SENYOR RAMON

Il·lustració: Maria Picassó.

No és un guió aristocràtic sinó una opció personal, tot just un avís: Lluís-Vidal és un nom compost, i els cognoms Sixto i Orozco van al darrere. El coneixeu, oi? Un home fet i dret, que el destí va fer néixer a Barcelona. El pare, un llibertari de Conca represaliat a la postguerra i amb inclinacions pugilístiques; la mare, filla de suboficial republicà, vídua i amb dues criatures. Es van conèixer a València i migraren plegats a Barcelona. I d'allà, desplegant la xarxa d'una asseguradora, arriben l'any 60 a Manresa amb un Lluís-Vidal de mesos. De primer s'estaran a la fonda Manila, al capdamunt dels Drets i, ben aviat, en un pis al passeig del Riu fent replà amb la senyora Adela, aleshores digníssima mestressa d'una casa de barrets. L'escola serà un parvulari a la plaça de la Reforma (Academia González) i després l'antic col·legi de Sant Ignasi, al costat de la Piscina. I en acabat, enllestirà la primària al nou Oms i de Prat. Després la realitat familiar s'imposa i el pas

per la Maestria és fugaç: cal treballar! De primer d'aprenent de sastre i, al cap de poc, de rellotger a cal Tous, al Born. Ara la família s'instal·la al carrer Barcelona, i el Lluís-Vidal s'arriba a la parròquia de la Mion i ensopega amb aquells capellans obrers com en Florenci Costa, en Josep Escós o Josep Maria Jubells. I ja el tenim a la Joventut Obrera Cristiana (JOC), fent baula d'una nissaga altament polititzada -el pare s'havia afiliat al PSUC, el germà al MCC i a CCOO... I a la consciència de classe hi empeltarà per sempre els drets socials i els nacionals. «Havia fet els divuit anys i ja vaig votar NO a la Constitució!», us amolla, mentre recorda uns temps d'entusiasme i corredisses. Comença a estudiar Dret a distància mentre s'incorpora a aquelles CCOO tot just legalitzades. I el 1984 és escollit president nacional de la JOC Catalunya. Entre una cosa i una altra comença a oferir assessorament laboral al sindicat o porta canalla a l'esplai de la Font dels Capellans, a petició de Josep Rueda. Fa la "mili" a Melilla i, també, es posa a treballar a la nova rellotgeria d'en Josep Maria Bellorbí. Enllesteix la carrera de Dret. I és així que esdevindrà membre de l'executiva comarcal de CCOO, i secretari general de les comarques centrals i, fins fa quatre anys, membre del Comitè Nacional. Inquiet i proper, en tot aquest trajecte no ha deixat mai de fer assessorament a persones, sumant milers d'amics i coneguts. Si fins i tot us arreglaria el rellotge, cas de convenir! I és que en Lluís-Vidal -25 anys d'experiència com a alliberat- ha estat darrere de molts conflictes però també de moltíssims acords. Tot discreció. I posant sempre per davant la dignitat de les persones, des d'un cristianisme de base amarat de naturalesa llibertària. Sí, sí, deixeu que sigui ell qui faci quadrar els matisos! I encara més, des del col·lectiu «indepes de CCOO», és el contrapunt intern que fa memòria dels estatuts originals del sindicat. Això és, la defensa del dret a l'autodeterminació. Serenament i tossuda, i fins a abastar un nou acord.